Μια καινούρια αίθουσα συναυλιών

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Ντανιέλα Αντόνοβα

Να κάτι που αξίζει να χαιρετίσουμε με όλη μας την καρδιά, ευχόμενοι να δικαιώσει ό,τι, τόσα χρόνια τώρα, περιμέναμε με λαχτάρα. Παράλληλα όμως και να σφίξουμε θερμά το χέρι της κ. Ψυχούλη, της επικεφαλής του «Ατενέουμ», που πρωτοστατεί στη δημιουργία του καινούριου αυτού χώρου. Ενός χώρου πρώτ' απ' όλα καθαρού, που δε μυρίζει μούχλα και σκόνη. Ενός χώρου σε θαυμάσιο νεοκλασικό οίκημα, τόσο ταιριαστού με το παραδοσιακό περιεχόμενο της πλειοψηφίας των συναυλιών της Αθήνας. Ακόμα όμως και γιατί ο χώρος αυτός, με τη μελέτη και την επίβλεψη του καθηγητή Τζεκάκη της Θεσ/κης, θα πληροί, πολύ γρήγορα, μετά από τις κατάλληλες διαρρυθμίσεις, τις ηχητικές προδιαγραφές μιάς αίθουσας με καλή ακουστική. Κάτι που ούτε ονειρευτήκαμε ποτέ για μια αίθουσα συναυλιών στην Αθήνα.

Στο χώρο αυτό, «Αίθουσα Μαρία Κάλλας» όπως αποκαλείται πλέον, ακούσαμε τη Βουλγάρα Ντανιέλα Αντόνοβα σ' ένα ρεσιτάλ αποκλειστικά με έργα Σοπέν.

Πιανίστα βραβευμένη στο Διεθνή Διαγωνισμό «Μαρία Κάλλας» του '81, με λαμπρή, ήδη, σταθερά ανερχόμενη σταδιοδρομία, η Αντόνοβα μας χάρισε μια μουσική εμπειρία που θα θυμόμαστε για πολύ καιρό. Όπως όταν την ακούσαμε το '81, το ίδιο και τώρα το παίξιμό της ήταν, θα έλεγε κανείς, ένας ατελείωτος, διαρκής ύμνος στη Μουσική. Η τεχνική της, απ' τα πιο απλά πράγματα έως τις πιο σύνθετες δυσκολίες, στο παίξιμο της Αντόνοβα διαλύονται, χάνονται. Σαν να μην υπήρχαν ποτέ. Και στη θέση τους μένει η μουσική, ο Σοπέν της προπερασμένης Πέμπτης. Ένας Σοπέν «υγιής», στέρεος, χωρίς αυτό να αλλοιώνει τον βαθύτατα ρομαντικό χαρακτήρα του, ό,τι ακριβώς μας συνεπήρε χαρίζοντάς μας τη λύτρωση (αίθουσα «Μαρία Κάλλας», 17.1.85).

Τραγούδια Σούμαν

Ευχάριστη έκπληξη το πρόγραμμα με έργα Σούμαν, της Μαρίας Κορομάντζου, του τενόρου Κωνσταντίνου Παλιατσάρα και του πιανίστα Γιάννη Παπαδόπουλου: οκτώ ντουέτα με συνοδεία πιάνου, οκτώ τραγούδια για μια φωνή και πιάνο και τρία έργα για σόλο πιάνο. Ωραία επιλογή και πειστική η σύνθεση του προγράμματος.

Πειστική και η μουσική πλευρά. Και εννοούμε το όρος των δύο τραγουδιστών **σε γενικές και μόνον γραμμές.** Γιατί πέρα από αυτό, όσο και αν μας στενοχωρεί, δεν μπορούμε παρά να διαχωρίσουμε το σχολιασμό των δύο καλλιτεχνών.

Στην καθαρή ομοιογενή, με τέλεια ορθωση φωνή της [illegible] ντζου ο κ. Παλιατσάρας αντιπαραβέτει μια φωνή χωρίς ομοιογένεια, δύσκαμπτη τεχνική, υψηλούς φθόγγους σφιγμένους (τεχνικά) και γενικά μια τεχνική τραγουδιού εντελώς διαφορετική από αυτή της σοπράνο. Αυτό τελικά εμπόδισε όχι μόνον την έκφραστική σύμπνοια των δύο καλλιτεχνών, αλλά και αυτόν το ρυθμικό συντονισμό του τραγουδιού. Πέρα από λίγες, το τονίζουμε: λίγες στιγμές μουσικής απόλαυσης στα ντουέτα, ό,τι ουσιαστικά χαρήκαμε ήταν τα τρία λήντερ (τραγούδια) που τραγούδησε με εκφραστική άνεση σε ζηλευτό ύφος γερμανικού λήντ η κ. Κορομάντζου.

Στο πιάνο ο Γιάννης Παπαδόπουλος: μουσικός γενικά, αλλά και συχνά πιστικός ηχητικά για τους τραγουδιστές. Πολύ ευγενικά, χωρίς το συνηθισμένο στόμφο της θεατρικής απαγγελίας - ευτυχώς - διάβασε τους στίχους των τραγουδιών ο κ. Γεώργιος Σπανόπουλος (Εταιρεία των φίλων του λαού, 22.1.85).

Ναταλία Μιχαηλίδου

Από τη συμφωνική της περασμένης Δευτέρας, με επικεφαλής και πάλι το μαέστρο Βαρουγιάν Κοτζιάν, δεν κατορθώσαμε να παρακολουθήσουμε παρά μόνον τη σολίστα της συναυλίας, την πιανίστα Ναταλία Μιχαηλίδου.

Η εκλογή του Κοντσέρτου για το αριστερό χέρι του Ραβέλ έδινε κάποιο ενδιαφέρον στο πρόγραμμα, αφιερωμένο σε έργα «ρουτίνας», Μπράμς και Μότσαρτ (Δεύτερη συμφωνία και Συμφωνία «Χάφνερ», αντίστοιχα). Η εκλογή του κόλλησε χωρίς απρόοπτα, με άνεση, αν κάτι οφείλουμε να καταλογίσουμε στην καλλιτέχνιδα αυτό είναι η επιμονή της σε επιθετικά φόρτε. Ναι, ο συνθέτης απαιτεί συχνά φόρτε. Αυτό δεν σημαίνει όμως αναγκαστικά και σκληρότητα, που αφαιρούσε, όχι λίγες φορές, άλλοτε την πλαστικότητα από τη φράση και άλλοτε λεπτότατες λυρικές αντιθέσεις. Η παρτιτούρα του Ραβέλ είναι πολύ περισσότερο ανάγλυφη, εκφραστικά, απ' όσο την παρουσίασε η πιανίστα. Η προσπάθεια πάντως της κ. Μιχαηλίδου, ανεξάρτητα από τις όποιες παρατηρήσεις, εγγράφεται στο ενεργητικό της (Παλλάς, 21.1.85).